

DESPERAT (11) sb m

Oba e jasne, a pochylone (w tym w a 2 r. błędne znakowanie).

sg N desperat (5). ◇ G desperata (1). ◇ pl N desperaci (2). ◇ G desperat(o)w (2). ◇ I desperaty (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI(XVIII) – XVIII w.

Człowiek rozpaczony; desperatissimus, qui mentem abiecit, perditus homo Cn [desperatus – rozpaczony BartBydg; – ten który o sobie nadzieję utracił Calep; zwątpiony – desperatus Cn] (11) : gdy by miał miecz abo co takiego niechciał łobie tego vczynić/ co inłzy deſperáci czyniá MurzHist S4v; BielKom F2v; RejZwierz 8; Loktek záłościwy będąc s ſtrácenia oyczyzny/ chodził plácząc iáko deſperat po leſiech BielKron 368v; iſz z Káimá nie tylko mężoboycá/ ále frogi ſię deſperat ſtał/ iſz pokuty przyiáć niechciał/ á w miłóſierdziu Bożym roſpaczał. SkarŻyw 263.

a. *Człowiek szaleńczo, rozpaczliwie odważny; coniciens se in pericula, prodiga gens animae, prodigus animae, prodigus sanguinis, parabolus Cn (6) : RejWiz 70 marg, Cc5; Y nie práwy to Rycerz/ co ſie ſmierci boi/ A tho zálie deſperat/ co teſz o nię ſtoi. RejZwierz 125; Bywáli miedzy tymi doſperaty [!] tácy mężowie iſz ieden ze trzemi czynił BielSpr 19, 19, 51.*

Synonimy: rozpaczony; a. śmiały, zuchwalec.